nud. Ons sedda mittokord nähtud, siis issad, emmad wötko meie öppetust hästi tähhelepanna.

Kui kärner tahhab häid, sirgid puid kaswatada, kas ta siis kül sest ei kula, et kui naad alles noorekesed ja nörgad wössud on, wimma köwwerdawad, ehk et neist kühmo jo wessiwössusid wälja kaswab? Kas ta kül ütleb: se on alles noroke pu! Kas jättab tedda nenda harrimatta ja holitsematta täieks puuks kaswama? Mis puud ta kül nenda saaks? Wiggased olleksid ja köwwerad, egga jouaks ta neid ennam sirgeks ja selgeks sundida, kuida wanna moistlikko rahwa sanna ka ütleb: Wäna witsa wössult, ärra minne palgilt wänama! Agga kas peaks kergem ollema, ühhe lapse köwweraks kasnud meelt sirrutada, kui üht wimmakast puwösso? Ehk, kas emma ommad lapsed armastab wähhema armastussega, kui kärner omma aia kassud? Tehko siis wannemad nenda, kui tark aednik teeb, kes puud wössult jo hakkab painutama ja harrima, ning jägo se kölwato wabbandaminne mötlematta ja kuulmatta: Temma on alles laps!

Hinrik Arkeri emma olli ni nörga süddamega ja ni pehme temma wasto, et tedda laskis tehha, mis poisike ial tahtis. Ni mitto kord kui ta peäle emma ette kaebati, et teisi kiwwidega olli wiskanud, soimand ehk muud kahjo steinud, siis se ellitaja emma ütles: Mis teie sest tühjast wallatussest ni suurt kärra töstate; teie mele ei tullegi, et ta alles rummal on; agga wiimne sanna olli ennamiste: se waesike polle muud, kui alles laps! Agga mis sest wimaks jäi? Hinrik nüüd sedda julgeminne kiwwa lopis, wöttis sedda roppumad sannad suhho, ja teggi nenda paljo pahhandust, et keik naabro rahwast ärratütas.

Emma ei raatsind tedda norelt kangema karristusse alla panna; sest Hinrik siis aastast aasta, kuust teise ikka tagga öelamaks läks; agga emma, kui wägga olleks ärrakullunud poiale hirmo anda, jäi ikka se wanna wabbandamisse peäle: Ta on alles laps! Wimaks ommeti sai pois ühte koli pandud, mis tük maad seält ärra olli, kus emma ellas. Emma isse wiis tedda senna, ning ta olli nenda mötlematta ja rummal, et poisi kuuldes koliüllewatajat pallus temmaga kannatada, ei mitte suurt temma käest küssida, egga tedda temma wähhekeste wallatuste pärrast waljuste karristada. Wiimne sanna ärraminnes olli weel: Ärge unnustage mitte, aus koolmeister, et ta alles laps on! — Koliüllewaatjal olli essimest puhko paljo kannatust temmaga, kunni pois omma öelusse läbbi ni suurt süüd koggus, et temma peäle piddi kaebama. Kirjotas siis emmale ramato, ja andis temmale teäda, et Hinrik allati häbbematta könnesid suust wäljaaiab, walletab, kolm kord naabrus aknad melega